

Virág Emília

TÜNDÉRFOGÓ

Virág Emília

TÜNDÉRFOGÓ

ATHENAEUM

Copyright © Virág Emília, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5039
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 746 5

Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámin
Szerkesztette: Petrikovits Julianna
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Mondat Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Nagy László ügyvezető igazgató

2.

Hollus, a Hetedik Királyság egykori udvari gyógyítója kinyitotta a szemét, rácsodálkozott a sötét szobába beszűrődő idegen fényekre, az éjszakai utcáról behallatszó kutyaugatásra, és rájött, hogy Soroksáron van.

Két hete költöztek ki a belvárosból, mert a férfi minden igyekezete ellenére képtelen volt felvenni a ritmust, lépten-nyomon megátkozta a szomszédokat, járókelőket – akikről aztán Emese vette le az átkot, ha megtalálta őket. Hollust ugyanis szinte minden bosszantotta: a percenként csapódó lift, a hajnalban zörömbölő kukásautó, az ordibáló részegek az ablak alatt, a szomszéd rohadt mosógépe, ami sokszor még este tízkor is beledübörgött az álmába.

Soroksáron viszont csend volt, mint egy faluban; az utca utolsó háza előtt egy-két autó vagy ember haladt el, és sokkal közelebb voltak a természethez, pár perc sétával a Duna-parton is lehettek, ha úgy hozta kedvük.

Amióta itt laktak, egyszer sem ébredt fel éjszaka – egészen mostanáig. De ezúttal sem zajra; valami nyugtalanító érzés töltötte be a levegőt, szinte szétfeszítette a kis lakást, és a férfi gyanakodva ült fel. Nem a saját érzése volt ugyanis.

Emese is felült mellette az ágyban, és úgy nézett az ablak felé, mintha átláthatna a függönyön.

– Te is érzed?

Hollus bólintott. Vízszag és pára úszott a levegőben, benne felszabadult öröm, végtelen hatalom és izgalom. Gondterhelten nézett a lányra. A felszabadult öröm és az izgalom nem zavarta volna – annál inkább a végtelen hatalom. Emese megborzonegott, és magára húzta a takarót.

– Mi lehet ez?

Jó kérdés, gondolta Hollus, és igyekezett kizárni minden mást a tudatából; csak a levegőben úszó érzésekre figyelt. Nem erősödött, de mintha terjedt volna: végig a soroksári családi házak felett, el egészen a templomig. Határozottan nyugtalanító-nak találta.

– Mindig éreztem valami furát a holtágban. Valamit, ami hasonló. Csak gyengébb – morogta, mire a lány hirtelen mozdulattal megfogta a karját:

– Én is!

A férfi elvigyorodott.

– Nem is mondtad.

A lány vállat vont.

– Nem éreztem fontosnak. Te sem említetted.

– Én sem éreztem fontosnak.

A templom kisharangja hármat ütött, ebből Hollus mindjárt tudta, hogy háromnegyed valami van – talán kettő, de nem is igazán érdekelte. Hangosabb volt, mint szokott, és ebből arra következtetett, hogy nagy köd lehet odakint.

Kabátot-nadrágot kaptak magukra, és a közös udvaron át a kapun kilépve olyan köd fogadta őket, hogy a túloldali járdát már nem is látták, s az utcai lámpa fénye halvány foltként erőlködött. Krémszerű, nyirkos és hideg pára kúszott a kabátjuk alá,

és borzongatóan ért a bőrükhöz. Hollus erősebben érezte benne az erőt, az izgalmat, a szabadság örömét, mint a lakásban.

De egy lélek se járt az utcán, teljes csönd honolt.

– Mintha szomorú lenne – jegyezte meg Emese.

Hollus kereste az érzést a ködben, de nem találta; igaz, nem is akart nagyon belemerülni, mert ami vagy aki érkezett vele, felfigyelhet egy boszorkányra, kettőre meg pláne, és amíg nem tudják, mi lehet az, nem akart találkozni vele. Átkarolta a lány vállát.

– Nagyon ne figyelj rá – súgta. – Veszélyes is lehet.

Emese elgondolkodva figyelte a ködöt, és tűnődve megjegyezte:

– Sokáig volt rabságban. Sokat szenvedett.

Ami miatt simán lehet dühös, gondolta Hollus, majd mély lélegzetet vett. A pára köhögésre ingerelte, de elfojtotta; csak a torkát köszörülte meg. Magához szorította a lányt, és egyetlen pillanatra ráhangolódott a ködben úszó érzésekre. Pusztító dühöt érzett, mint mikor szélvihar közelít, pedig ennél csendesebb nem is lehetett volna az utca.

Már a kapun belül voltak, amikor szél robogott végig az utcán, felkavarta a ködöt, szemetet, leveleket sodort a becsukódó fának, és Hollus szinte biztos volt benne, hogy miattuk jött erre – és semmiféle ház, kerítés vagy kapu nem jelenthet számára akadályt. A lakásig futva tették meg az utat, majdnem nekimentek a szomszéd srác robogójának, és becsapták maguk mögött az ajtót.

Emese az előszobafalnak vetette a hátát, és félve-kíváncsian nézett fel a férfira.

– Megyek, és rajzolk egy kört a ház köré – mondta Hollus.

– Csak úgy, a biztonság kedvéért.

– Óvatosan.

Felkapta a botot az előszobafogas alól, és ahogy kilépett az utcára, átkozta magát, hogy csak lidércek, sárkányok és illetéktelen boszorkányok ellen rajzolt kört a ház köré. Tündérekre nem gondolt.

Ugyanis biztos volt benne, hogy az a valami, ami ezt az átkozott ködöt rájuk hozta, csakis tündér lehet. Ilyen erőt még lidércurak közelében sem érzett; mintha a folyó minden ereje úszott volna az utca felett.

Senki nem zavarta meg, amíg botja végével megrajzolta a kört. Szorosan egymás mellett voltak a házak, kénytelen volt az egész utcát körbejárni, kiment a Soroksári útra, onnan le a szomszéd mellékutcába, ki a földútra, ami után már a mező volt, és úgy vissza a sarkon a házukhoz. Mielőtt belépett a kis-kapun, utoljára még körbenézett. A köd lassan oszladozott, és nem érzett már benne semmilyen érzelmet.

Amikor belépett a lakásba, a félhomályos előszobában először meglátta Emesét, még mindig kabátban. Mellette meg egy fehér inges férfit. Emese nem vette észre őt, igazi csodálattal a tekintetében nézett fel az idegen férfira, aki lassan, ráérősen fordult a boszorkány felé. Felemelte a fejét, úgy mérte végig Hollust.

– Nem is üdvözölsz a házában, boszorkány?

Hollus tudatába berobbant a gondolat, hogy a tündér bejött a lakásba, valószínűleg szerelmi bűvölést tett Emesére, mert a lány úgy néz rá, ahogy őrá szokott – aztán gyorsan az erdei gombákra gondolt, a kávéfőzőre, a szomszédokra és végül a bábáira, amivel a boszorkányok el tudják rejteni a gondolataikat a tündérek elől.

Még a félhomályban is látszott, hogy a szőke férfi tekintete elsötétedett. Hollus illemtudóan fejet hajtott.

– Engedelmeddel, nagyuram, a gondolataim nem tartoznak másokra.

– Így nem ismerem a szándékaidat – mondta hűvös modorossággal. – Akár ellenségem is lehetsz.

Emese csodálkozva fordult Hollus felé, és zavartan elmosolyodott, mintha nem tudta volna, mit kezdjen a ténnyel, hogy belépett a lakásba. Hollus csak egy pillanatra nézett rá, mert attól tartott, hogy elragadja a pánik, ha aggódni kezd a lányért; a betolakodóhoz fordult inkább.

– Miért lenne ellenséged a vendéglátód? Térj be hozzánk – intett a szoba felé, pedig legszívesebben a hajánál fogva rángatta volna ki az udvarra a mocskot. – Élvezd vendégszeretetünket!

Emese szerelmes pillantással nézett a tündérre, és biztatta: – Kerülj beljebb, érezd otthon magad nálunk!

A tündér átkarolta Emese vállát, úgy indult a szoba felé, és Hollus ezért a mozdulatért legalább hat helyen szeretne volna eltörni a karját; főleg, hogy Emese olyan természetességgel kísérte be az idegen férfit, mintha vele élne együtt, nem Hollussal, és a kétszemélyes étkezőasztalnál Hollus helyére ültette.

A boszorkány keze megszorult a botján, nekitámasztotta az előszobafalnak, mert úgy sejtette, a tündér provokációnak venne, ha bevinné magával – majd belépett a szobába ő is. A romantikus félhomálynak egyből véget vetett, felkapcsolta a villanyt, és úgy állt meg az asztal mellett, mint egy pincér. Megállapította, hogy a tündér jóképű, harmincas fickó: szőke, kék szemű, magas, és mintha egy magazin címlapjáról mászott volna le. A kék szemekben lévő hatalmas erő azonban pusztító szélvihart, romboló folyót idézett, és Hollus nem sokáig állta a tekintetét.

– Nagy utat tehetél meg, és hosszú álomból ébredhetél, nagyuram, és úgy vélem, nagy nap számodra ez a mai. Engedd,

hogy felajánljam, pecsételjük meg találkozásunkat egy jófajta borral.

A tündér gyanakodva méregette a férfit, aki maga is elismerte, hogy eléggé életszerűtlen ez a szívélyesség. Azonban sokéves udvari múlttal a háta mögött rutinból meg tudta játszani az alázattal vegyes rettegést. Összekulcsolta az ujjait, lehajtotta a fejét, és meghunyászkodva várta a tündér válaszát. Amikor az végül bólintott, Hollus Emese felé fordult.

– Én is kérnék – mondta a lány, de olyan hangon, mintha valóban egy pincérhez szólt volna.

Hollus bólintott, és elindult a konyha felé, majd néhány lépés után megtorpant és a tündérhez fordult:

– Megtudhatom, kit tisztelhetek benned?

A tündér megvetően felvonta a szemöldökét, és olyan sokáig hallgatott, hogy Hollus száján majdnem kiszaladt, hogy „a nevedre vagyok kíváncsi, te mocsárlakó bunkó” – de inkább így szólt:

– A becses neved...?

– Apor.

– Az enyémet úgyis tudod – mondta a boszorkány. – És felteszem, a lányét is.

Apor elégedetten elmosolyodott, és megfogta Emese kezét az asztalon. A lány belepirult az érintésbe, és lesütötte a tekintetét.

– Nem szólsz semmit, hogy elvettem tőled a lányt?

Hollus szája sarka megrándult.

– Őszinte leszek, nagyuram: nem örülök neki, és biztos sokáig siratom majd elmúlt szerelmünket, boldog óráinkat. De nem tehetek ellene semmit. Bár elhagytátok a hét világot, mindenki tudja, hogy még egy boszorkánynak is meg kell adnia magát a tündérek akaratának.

– Nagyon jól mondod. Látom, a Hetedik Királyságban még tudják, mi a tisztelet. Hozod végre azt a bort?

A boszorkány kiment a konyhába. Kivett a szekrényből három poharat, kibontott egy üveg vörösbort, és mindent tálcára pakolt. Aztán kitépte egy hajszálát, összedörzsölte a két tenyere között, ráfújta, majd némán eltátogta a rigmust – *Kötést oldj, lányt szabadíts, Apor tündér átkát elhárítsd* –, és beleejtette abba a pohárba, amelyiket Emesének szánta. A hajszál lángra kapott, ellobbant, és eltűnt. A szoba felé menet vetett egy pillantást a botjára; két lépéssel el is tudja érni, ha az asztalhoz ül.

Mire beért a szobába, Emeséről lekerült a kabát. Vörös, göndör haján még az éjszakai kócoság, vékony pizsamája pont annyit engedett látni az alakjából, amennyi egy földi halandót is elszédítene. A tündér mohón figyelte a lányt, és bosszúsán pillantott Hollusra, amikor letette eléjük a tálcát.

A boszorkány töltött mindhárom pohárba, majd körbenézett a szobában, hol a fenébe lehet az az átkozott, rém ronda puff, amiben meg szokott botlani. Meglátta az ágy előtt, és odahúzta az asztal mellé. Egyelőre azonban nem ült le; felemelte a poharát:

– Engedelmeddel, nagyuram, ezt a találkozásunkra.

Apor a száránál, két ujjal fogta meg a poharat, és elgondolkodva hintáztatta benne a bort. Vidámság lobbant a tekintetében, és Hollusra emelte a poharat:

– Én inkább innék az én örömömről – intett Emese felé. – És a te bánatodra.

Hollus úgy érezte, életében semmi nem tette ennyire próbára az önuralmát. Viszont azért csak királyi főgyógyító volt, nem akármilyen jöttment boszorkány, szóval tökéletesen hiteles szerelmes-lemondó-bánatos pillantást vetett Emesére, alázatos tekintettel nézett a tündérre, és meghúzta a poharat. Köz-

ben eszébe jutott, hogy a tanítványa, Józsi szerint saját magára csak egy öntelt gyökér iszik, és az ilyesmit a sors szerencsére hamar meg szokta bosszulni.

Egy korty után mindhárman letették a poharat. Hollus elengedte a reményt, hogy egy húzásra meg fogják inni, mert sem Emese és valószínűleg a tündér sem idült alkoholista, hogy egy pohár minőségi bort húzóra megigyon. Amikor leült, Apor megvetően, Emese zavartan nézett rá. Kínos volt a helyzet, a boszorkány bosszúsán nyugtázta, hogy a saját lakásában élete szerelmével felesleges harmadiknak érzi magát. Amint találkozott a tekintete a tündérével, azért beszélgetést kezdeményezett:

– Hol rejtőzködtél eddig, nagyuram? Mindketten éreztük, amikor felébredtél. Előtte pedig a jelenléted a folyóban: sejtettük, hogy egy nagy és nemes lény van hozzákötve átokkal.

Apor tekintetében ősi harag lobbant.

– A Bivalysziget sziklájába átkoztak. Több mint háromszáz esztendeje.

Hollus alázattal és óvatosan pillantott a tündérre, aki a gondolataiba merülve nézett maga elé, mintha vissza akarta volna idézni, milyen volt sziklának lenni.

Emese felemelte a poharat, és csodálattal nézte a tündért:

– És hogyan ébredtél fel ma éjszaka, édes szerelmem?

Hollusra ez olyan hatással volt, mintha jeges vízzel zúdították volna nyakon. Apor vágyakozva nézett a lány szemébe:

– Egy fiú ébresztett fel. Egy egykori boszorkány a Hetedik Királyságból.

– Melyik volt az? – csúszott ki Hollus száján.

Apor kizökkenve fordult felé, és Hollus igyekezett úgy tenni, mintha a tiszteletlenség miatt lenne ijedt, nem pedig azért, mert egy pillanatra kiesett a szerepéből.

– Látom – mérte végig hűvösen a tündér –, a dolyfös udvari gyógyító csak nem veszett ki belőled!

– Bocsásd meg faragatlanságomat – hajtott fejet Hollus.

– Csak nem bírtam a kíváncsisággal.

A tündér olyan hideg tekintettel nézett rá, hogy megfagyott benne a vér. Egy csettintéssel képesek bárkit bármivé változtatni, és azt az átkot csak egy tündér veheti le. Színtiszta félelmet érzett, amiért komolyan megharagudott magára. Apor hagyta egy kicsit, hadd főjön a saját levében, aztán elnevette magát, rákacsintott Emesére, majd megcsóválta a fejét.

– Emberek... Imádom, amikor rettegtek tőlem!

Apor elgondolkodva nézegette a poharában lévő kortynyi bort. – Úgy hívják, Berzence.

– Mi? – Hollus szeme elkerekedett a döbbenettől.

Apor kíváncsi-hideg tekintettel mérte végig őt.

– Ezek szerint ismered.

– Hallottam róla, ahogy mindenki a Hetedik Királyságban. Ő lopta el a Napot az égről fél éve.

A tündér bólogatott.

– És miatta három hétre sötétségbe borult a világod. Ezt láttam a fejében.

– Igen – fészkelődött bosszúsan Hollus, és megitta a maradék bort. – És miatta kellett három hétig falusiakat pesztrálnunk, nehogy megegyék őket a lidércek. Azt hittem – tette le a poharat –, hogy Berzence meghalt.

Emese szórakozottan megfogta a poharat. Hollus minden izma megfeszült; arra számított, most fogja meginni a bort. És akkor neki fel kell ugrania.

Apor úgy nézte Emesét, mintha belelátott volna a lelkébe, és Hollus rájött, hogy ez pontosan így is van, a lány nem ismerte

a bűbájt, amivel elrejtetheti a gondolatait. A tündér tekintetébe a vágy tüzén kívül elismerés és csodálkozás költözött.

– Tudtam, hogy rendkívüli teremtés vagy. – A lány elpirult, és letette a poharat anélkül, hogy kiitta volna a bort. – De hogy ennyire bátor, azt nem sejtettem.

Hollus úgy sejtette, Emese emlékeit látta arról a három hétről a sötétségbe borult Hetedik Királyságban. A lány őt is lenyűgözte akkor. Nem ijedt meg semmitől, mindig tudta, mit kell tennie, fegyelmezett volt, és sokkal ügyesebben használta boszorkányképességeit, mint bármelyik udvari gyógyító.

Emese szerelmes pillantást vetett a tündérre, a füle mögé simított egy rakoncátlan hajtincset, és lesütötte a szemét. Aztán zavarában egy húzásra kiitta a bort.

Hollus ugrásra készen figyelte, rájött, hogy most kell elterelni a tündér figyelmét.

– Ha meg nem sértelek a kérdésemmel, mennyit láttál a világból, míg kösziklává voltál átkozva? – kérdezte gyorsan.

Apor tekintete elsötétedett.

– Mindent láttam. Éreztem a folyót, eggyé váltam a láppal és a folyó vizével. Hatalmasra nőtem, falvakat öntöttem el.

Hollus csak a szeme sarkából pillantott Emesére. A lány az asztalt nézte. A szája csodálkozva elnyílt, tekintete döbbenetről, rémületről és haragról árulkodott egyszerre, ahogy vetett órá, majd a tündérre egy lapos pillantást. Tehát hatott a borba kevert bűbáj. Hollus feszülten hallgatta a tündért.

– Elsodortam őket, mint a szemetet. Minden évben: tavasszal, ősszel. Nem volt idejük összeszedni magukat. Aztán jött a Soroksári-Duna szabályozása. A Tassi-zsilipet leromboltam, de nem voltam elég erős; a víz nem sodródik, nem dühöng többé, csendesen hömpölyög, ahogy ezek az ostoba, magadfajta férgék akarják.

Emese felnézett a tündérrre, és a tekintetében olyan szerelmes csodálat volt, hogy Hollus egy pillanatra azt hitte, mégsem sikerült feloldani a tündér bűvölését. Aztán mérhetetlen büszkeséget érzett. A lány nyilván rájött, hogy mi a helyzet, és képes volt leküzdeni a dühét, a félelmét, és tovább játszani a megbűvölt lányt. Hollus azonban tudta: csak annyi idejük van, ameddig a tündérnek kedve nem támad megnézni a lány gondolatait.

– Hallottam erről – állt fel Hollus, és amikor a tündér kérdően nézett fel rá, így szólt: – Hozok valami rágcsát.

Kilépett a szobából, és megmarkolta a botot.

– Annyira kár! – hallotta a tündér hangját. – Azt hittétek, nem jövök rá?

Hollus beugrott a szobába; azonnal Aporra mutatott a bottal, és elhadarta a rigmust, miközben leküzdötte a pánikot, amiért nem látta Emesét sehol.

– *Duna vizétől, ha tíz lépésnél távolabb mész, erőd emberi testbe zárul, míg ez átok egy mumus által el nem hárul!* És rohadj is meg! – Eresztette le a botot. – Hova vitted Emesét?

Apor halálsápadt lett, döbbsen nézte a két tenyerét, a szívére tette a kezét. Amikor Hollusra nézett, a tekintete újra higgadt volt, és ugyanolyan hatalmat tükrözött, mint az átok előtt.

– Ezért a véreddel fizetsz.

– Hol a lány? – célozta meg a bottal. – Egy boszorkány körében vagy, tündér! Bármit csinálhatok veled. Szeretnél az elkövetkező évezredekben drótféreg lenni? Hova tüntetted Emesét?

Apor úgy húzta el a száját, mintha a rossz modor zavarta volna, és az üres székre mutatott.

– Nem tüntettem el. Nem láthatjátok és hallhatjátok egymást.

Hollus dühösen összehúzta a szemét.

– Meddig? Mi oldja fel az átkot?

A tündér sértetten felkacagott.

– Miért mondanám meg? A mumus után? Miféle rosszindulatú boszorkány tesz ilyen oldással átkot bárkire is? Hogy csak egy mumus vehesse le? Van fogalmad róla, mit tettél velem? Mindezt azért, mert szórakoztam egy kicsit; most ébredtem, érthető, hogy az első kedves lányt megbűvöltem. Le is vettem volna róla idővel. *Ezért* nem érdemeltem ilyen súlyos átkot!

Hollus leeresztette a botot. Valami megszurta belül; talán a mumus tényleg egy kicsit erős volt. Mert mumust, azt nem lehet csak úgy találni; le kell menni érte az alvilág legmélyebb bugyrába, át a szörnyeken, sárkányokon, lidérceken. De akkor is, a rohadék bejött és csak úgy lenyúlta Emesét!

– Egy dühös boszorkány! Mit gondoltál, tán tapsolni fogok, amiért betörsz a házamba és elbűvölöd a szerelmemet? Micso-da pökhendi, gőgös alak lehetsz, hogy elhitted, mennyire meg vagyok ijedve tőled, meg így vendéglátás, meg úgy!

Apor arcán fájdalmas kifejezés suhant át, de hamar visszavért a fensőbbeséges-gúnyos mosoly.

– Szerelmet kerestem. Az a lány nagyon különleges.

– Szerelmet, mi? Ti, tündérek, képesek lennétek a legyet röptében... – Elhallgatott, mert Apor felállt. – Mondd meg, hogyan oldhatom fel az átkodat! Vagy féreggé változtatlak.

A tündér fáradtnak látszott, mintha untatta volna ez a beszélgetés.

– Akkor pláne nem tudod meg. Hacsak nem beszélsz a férgek nyelvén. Ahogy mondtam: szerelmet kerestem. Egy lányt. Ő majdnem olyan – intett az üres szék felé. – Aztán ki tudja, ha megtalálom, még az is lehet, hogy leveszem rólatok az átkot. Vagy találsz egy másik tündért, aki levegye.

Hollus nem mozdult. Pár pillanatig farkasszemet néztek, míg a tündér meg nem unta:

– Viszont, ha felbosszantasz, soha nem árulom el.

A boszorkány bosszúsan állt félre, és tehetetlenül hagyta, hogy a tündér kimenjen az ajtón.

Nekitámasztotta a botot a falnak, és körülnézett. Üres lett a lakás, mintha minden élet megszűnt volna benne. Emese itt van valahol, de ez hihetetlennek tűnt: senki nem ült az asztalnál. Az ágyon a takaró még őrizte a mozdulatot, ahogy Emese félrehajtotta, a kabátja a szék támláján, a mobilja az éjjeliszekrényen, mellette a könyve, amit elalvás előtt olvasott, a másnap reggelre előkészített ruhái – összeszorult a szíve a látványra. És ugyanúgy egymás mellett fognak aludni, ütött egy nagyot a szíve. Megszédült, leült a tündér helyére, és próbálta odaképzelné Emesét a másik székre. Egy pillanatra sem sikerült. Valami megoldást kell találnia, mert ebbe máris kezd beleőrülni. Miközben úgy figyelte a széket, mintha esélye lenne meglátni, ahogy a lány megmozdul, végiggondolta a lehetőségeit. A tündér meglebegtette egy alku lehetőségét: ha megtalálja a szerelmét, lehet, hogy leveszi az átkot. Vagyis, bármennyire utálta is a gondolatot, segítenie kell neki ebben. Hamar rá is jött, hogyan.

Berzence, a naptolvaj nem halt meg. És valami érthetetlen ok miatt az idiótája felébresztette a tündért. Hollus bosszúsan gondolta, hogy nyilván azért, mert egy bajkeverő hülyegyerek, aki nem képes megülni a seggén. De valószínű, hogy ismeri Apor legendáját, így lehet, hogy képben van, milyen lányt keres. Vagyis meg kell találnia Berzencét, bárhol legyen is.